

[Waldorff.]

EF-afstemningerne og fremefter. Det er pinligt at se hr. Auken komme med et så hadsk angreb på en svag gruppe, der må slås for sine rettigheder, når man til hverdag må opleve, hvordan samme hr. Auken må manøvrere med respektfuld forsigtighed over for de grupper i samfundet, som politisk knytter sig til højrepartierne. Den metode, som vi ser her, er en særlig variant af den metode, som de borgerlige i det hele taget og også socialdemokraterne bruger imod de aktioner, der foregår. Man siger, det er en lille gruppes undergravende virksomhed, en gruppe, som med andre politiske sigter formår at rejse studerende til kamp.

Det er selvfølgelig et gammelt politisk kneb, vi ser brugt her, det er en politisk undertrykkelsesmetode, som består i, at man forsøger at splitte de folk, som er ude i en kamp. Vi har for nylig set også statsministeren anvende den over for arbejderne på Berlingske Tidende, hvor man taler om uromagere o. lign., og som skulle være infiltreret. Vi så det også i forbindelse med porcelænskonflikten i sin tid.

Det er selvfølgelig en absurditet at tro, at en gruppe revolutionære kan true, lokke eller presse en stor gruppe af arbejdere eller i dette tilfælde uddannelsessøgende til at føre en militant kamp. Det er et røgslør, man forsøger at lægge ud, og det er et røgslør, som er nødvendigt for at dække over en reaktionær politik.

På uddannelsesinstitutionerne er det et røgslør over en reaktionær uddannelsespolitik, som bygger på nedskæringer, på forringelser og på politisk disciplinering. Den ene side af denne kamp handler altså om nedskæringer, om forringelser, om kampen mod adgangsbegrænsninger, og det er en kamp, som må føres af de studerende fælles med andre grupper, først og fremmest selvfølgelig lærleringene.

Man har set et pinligt og kluntet forsøg på fra undervisningsministerens side at splitte denne kamp ved at tale om de elendige forhold for lærleringene, som hun selv har været primus motor i at skabe, da socialdemokratiet gik i gang med at smadre EFG-uddannelserne.

En anden side af denne politik er det korstog, som konstant er blevet ført mod RUC, den politiske disciplinering, som er ført igennem mod RUC i de sidste 2 år. Korstøget føres selvfølgelig netop, fordi RUC i en vis om end begrænset udstrækning har formået at gøre

det, som de borgerlige uddannelsesinstitutioner ellers ikke formår, nemlig at forbinde studieaktiviteter med arbejderbefolkningens tilværelse.

Det er en rigtig iagttagelse, statsmagten har gjort her. Her ligger faktisk en udfordring. Det er rigtigt, at man ser, at en alliance mellem progressive uddannelsessøgende og dele af arbejderklassen kan få nogle konsekvenser, som kan være ubehagelige for statsmagten på længere sigt, og derfor har statsmagtens konklusion også været ganske klar: denne alliance må naturligvis brydes, og det, vi så har set, er en stribe af overgreb først og fremmest på RUC, men også andre steder. Det er blevet tærsket igennem i lang tid nu, men lad mig alligevel nævne arbejdsmiljø, læreruddannelsen, indsættelse af det eksterne rektorat og slagtingen af den samfundsvidenskabelige basisuddannelse.

Det, som har skabt den nuværende mobilisering, er selvfølgelig basisuddannelsen. Der er her et sammenfald mellem adgangsbegrænsningen og den politiske disciplinering. Der er lagt op til standsning af studentertilgang, der er stramning af indholdet, der er lagt op til fyring og politisk udrensning blandt lærerstabene, og det rejste naturligvis en protest. I første omgang på selve universitetscenteret, som krævede forhandlinger uden om det eksterne rektorat, som Gud og hvermand vidste man ikke kunne forhandle med, eftersom de var indsat som professionelle universitetslagtere, bons camarades til Olaf Poulsen og Bonde Nielsen. Undervisningsministeren gik ikke ind i forhandlinger, som enhver ved, hun afviste diskussion, hun optrådte, ligesom hun altid gør, som statsmagtens autoriserede og automatiske telefonsvarer med beskeden: der er intet nyt at forhandle om, jeg gentager, der er intet at forhandle om.

Det svar, som var nødvendigt, var selvfølgelig: aktion. Og svaret blev også omfattende aktioner. Over for en statslig politik, som kun kender to svar, nemlig enten tavshed eller magtanvendelse, var det nødvendigt at tage midler i brug, som man ellers ikke havde benyttet sig af.

Og på det spørgsmål, som blev rejst af hr. Niels Helveg Petersen om VS' holdning til disse aktioner kan jeg svare, at vi støtter den kamp. Der har været en nødvendig diskussion af, hvilke midler det var rigtigt at tage i anvendelse. Der var problemer med forskellige aktionsformer, men summa summarum: vi må